

Ordføreren (Hedemann): Ja, mine Herrer, vi skulle altså for femte Gang beskæftige os med dette lille Lovforslag, men forinden jeg gaar over til at omtale de Indstillinger, der ere gjorte af Fællesudvalgets Flertal og Mindretal, bliver det nødvendigt at kaste et Blik tilbage over Lovforslagets Gang i det hele. De Herrer ville erindre, at i 1896 fik Landstinget den 24de Marts et Lovforslag om Statsbanernes Takster m. m. til Behandling. Rigsdagen forblev samlet indtil den 17de April for at give Udvalget Lejlighed til at arbejde, og den 17de April blev Loven vedtaget i begge Ting i den Affattelse, hvori vi kende den. Men de Herrer ville ogsaa erindre, at der fra Landstingets Side var stærk Modstand imod at gaa til de meget lave Takster, der den Gang vare foreslaaede, at Landstinget under et stærkt Pres gik ind derpaa, men til Gengæld indsatte i § 70 den Bestemmelse, at Loven bortfaldt den 1ste April 1901, altsaa en Bestemmelse, der ikke svarer til de almindelige Revisionsbestemmelser, hvorefter en Lov til et bestemt Tidspunkt skal foreligge til Revision. Her er det fuldstændig fastslaaet at den 1ste April 1901 bortfalder Loven. I 1898 blev der saaa nedsat en Kommission om Ordningen af Administrationen ved Jernbanerne, og paa Kommissionens eget Forslag blev det overladt til den ogsaa at tage Takstspørgsmaalet under Behandling, under den ganske vist stiltiende Forudsætning, maatte det vel være, at Kommissionen saavidt mulig skulde blive saa hurtig færdig, at Forslag om andre Takster kunne blive forelagt og vedtaget i Rigsdagen i den Samling, hvori vi nu ere. Det lykkedes ikke Kommissionen at blive færdig, og derefter har Regeringen selv taget Sagen i sin Haand ved at forelægge det Forslag, vi nu behandle her. Under den tidligere Behandling heri Salen har Landstingets Flertal fastholdt, at det var nødvendigt at komme bort fra de lave Takster. Altsaa Landstinget var kommet til den Erkendelse, at de Takster, der bleve fastsatte i 1896, vare for lave. Selv om man ikke kan sige, at disse Takster ere Skyld i det daarlige Resultat, Statsbanerne have givet, ere de dog absolut medvirkende dertil, idet de ikke have kunnet opveje de forøgede Udgifter, som ere komne frem, netop ved de lave Takster, ved Forøgelsen af Togene o. s. v. Landstinget har derfor holdt paa, at Taksterne burde forhøjes, saavidt muligt, ogsaa for at komme bort fra den Trusel, som hviler over Statsbanedriften, at den kommer

til at arbejde med Underbalance. Mindretallet her i Salen og Folketinget have derimod indtaget den Stilling, at de vilde forlænge den nugældende Lov paa et Aar, og, som jeg nærmere skal komme til, er det et noget lignende Forslag, der kommer frem fra Fællesudvalgets Flertal. Vi have modsat os denne Forlængelse paa et Aar, fordi en Forlængelse paa et Aar ikke vilde give Landstinget noget Middel til om et Aar at staa imod et nyt Forslag om en Forlængelse. Vi ville derved altsaa komme til, at vi Aar for Aar mulig maatte være nødt til at forlænge Loven af 1896, som vi i dette Spørgsmaal betragte som ufyldstgørende, og en Grund mere, hvorfor vi vilde komme i den Stilling, er den, at det jo fra forskellige Sider er udtalt, at lige som Kommissionen har til Behandling ikke alene Takstloven, men hele Administrationen, saaledes vil, naar Kommissionens Arbejde er fuldført, ogsaa Spørgsmaalet om Organisation af Statsbanernes Administration, om Lønningsforhøjelser og den Slags Ting blive os forelagte, saaledes at det vil blive et stort Arbejde for en kommende Rigsdag at behandle, og jeg har ikke før set, at man, selv efter en Kommissions Nedsættelse, er bleven færdig med et saa stort Spørgsmaal i een Samling. Vi have altsaa stadig haft den Frygt, at vi vilde komme til Forlængelse i aarevis og altsaa ikke komme bort fra den Kalamitet, at Statsbanerne arbejde med Underskud. Nu ved eneste Behandling, 4de Behandling, i begge Ting, blev Lovforslaget jo vedtaget i forskellig Skikkelse, og saa blev der, ikke fra Flertallets Side, men fra et Medlem af Mindretallet i Folketinget, stillet Forslag om Fællesudvalg. Fællesudvalget traadte straks sammen, og efter at det var konstitueret, begyndte Forhandlingen, idet man fra anden Side gjorde gældende, at da det var et Medlem af Højre, der havde forlangt Fællesudvalg, maatte man afvente, hvilke Forslag Højre vilde stille til en Overenskomst mellem Tingene. Mine Meningsfæller og jeg traadte derfor sammen og affattede det Forslag, som nu ligger til det høje Tings Afgørelse som Mindretallets Indstilling. Vi affattede dette Forslag saaledes, at den nuværende Lov gælder til 1ste Januar 1902, men at Ministeren ikke før 1ste April 1902, altsaa om et Aar, kunde lade forhøjede Takster træde i Kraft. Faktisk tilbøde vi altsaa Folketinget eller dem, der ikke ere enige med os, en Forlængelse af Loven paa et Aar, men vi have affattet vort Forslag paa den Maade, som her er foreslaaet, fordi vi ville bort fra en